

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **L.S.**, narozen ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, č. j. MV-73091-4/SO/sen-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017, č. j. MV-73091-4/SO/sen-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 1. 4. 2015, č. j. OAM-41783-27/DP-2014 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, jíž odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce v první řadě namítal, že napadené rozhodnutí správního orgánu je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost, neboť v něm není jednoznačně a srozumitelně uvedeno, v čem přesně je spatřována jiná závažná překážka žalobcova pobytu na území. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že závažná překážka pobytu cizince na území je spatřována v tom, že se žadatel v období od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014 dle přechodových razítek zdržoval na území České republiky jen 177 dnů. V napadeném rozhodnutí však zcela absentuje uvedení, v jakých konkrétních časových obdobích se měl žalobce zdržovat mimo území České republiky, a není tudíž možné ověřit, zda byla celková doba nepřítomnosti žalobce na území spočtena správně. Žalobce sám přitom takto spočtenou dobu nepřítomnosti na území zpochybnil. Žalobce tak má za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, a zároveň upozorňuje na to, že nebylo postaveno najisto, jak dlouhou dobu skutečně pobýval mimo území České republiky.
4. Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje srozumitelné vysvětlení toho, v čem je v jeho případné nepřítomnosti na území spatřována jiná závažná překážka jeho dalšího pobytu zde. Žalobce má na území povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, čemuž se opravdu věnuje a tuto skutečnost správní orgán nikterak nezpochybnil. Na území České republiky má své sídlo a veškeré své podnikatelské aktivity organizuje odsud. Zároveň veškeré své podnikatelské aktivity provozuje v souladu se zákonem, řádně platí daně i odvody na zákonné pojištění. V rámci prvostupňového řízení žalobce skutečně připustil, že vzhledem k charakteru svého podnikání je nucen pravidelně cestovat. Tyto cesty však žalobce (s výjimkou jedné, která proběhla za účelem dovolené společně s manželkou) vykonal právě v souvislosti se svou podnikatelskou činností, tedy

proto, aby sobě a své manželce zajistil dostatečné prostředky k důstojnému živobytí a zároveň z těchto prostředků odvedl řádně daně. V žádném případě se nejedná o situaci (a správní orgány to ani netvrdily, ani neprokázaly), kdy by žalobce měl dva domovy a opravdu žil na území dvou států, a proto by povolený pobyt na území České republiky nepotřeboval. Žalobce zde skutečně žije a podniká, je zde daňovým i pojistným rezidentem a účel pobytu tedy nepochybně řádně plní, jeho vycestování z území měla souvislost s jeho podnikatelskou činností. Žalobce v této souvislosti připomíná, že zákonem vymezený důvod k zamítnutí žalobcovi žádosti nebyl „častá nepřítomnost na území“, ale „zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území“. Žalobce samozřejmě nezpochybňuje, že mohou nastat situace, kdy samotná nepřítomnost cizince na území může být sama o sobě závažnou překážkou jeho pobytu na území, avšak bude se zpravidla jednat o situace, kdy nepřítomnost cizince na území bude cizinci zabraňovat v tom, aby vůbec realizoval svůj účel pobytu. To však není případ žalobce. V napadeném rozhodnutí přitom není srozumitelným způsobem vysvětleno, v čem je v případě žalobce spatřována jiná závažná překážka jeho dalšího pobytu na území. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

5. Žalobce dále namítal, že správní orgán postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žalobce v rámci posledního povoleného pobytu (od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014) pobýval na území jen 177 dní. Žalobce zpochybňuje, že by na území pobýval jen 177 dní (tzn., že by pobýval po dobu 552 dní mimo území), a uvádí, že to bylo více, jak již bylo uvedeno výše, a má za to, že tato skutečnost nebyla správním orgánem dostatečně prokázána. Žalobce dále namítá, že správní orgán nesprávně postupoval i pokud jde o určení rozhodného období. Žalobci byl povolen pobyt na území od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014, přičemž v řádné lhůtě podal žádost o prodloužení tohoto pobytu. Jeho dosavadní pobyt se až do rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení platnosti dosavadního pobytu považuje za platný. O zamítnutí této žádosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím dne 20. 10. 2017, žalobci bylo doručeno dne 24. 10. 2017. Za rozhodné období je tak nutné považovat období od 15. 11. 2012 do 24. 10. 2017. Mezi 15. 11. 2012 až 24. 10. 2017 je celkem 1804 dní. Pokud by účastník z celkových 1804 dní pobýval 552 dní v zahraničí, pak platí, že většinu času pobýval na území České republiky a žádná překážka jeho pobytu na území nenastala. Žalobce uvádí, že tuto situaci způsobila sama žalovaná tím, že zcela ignorovala lhůty mu stanovené k vydání rozhodnutí, a v momentě, kdy o jeho žádosti rozhodovala, vycházela ze stavu věci zjištěného dva roky zpětně, tedy neaktuálního.
6. Žalobce v neposlední řadě namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanovuje následující povinnost správního orgánu: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“ Výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadané rozhodnutí žalované, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „*přiměřeností*“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální

výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však rozhodnutí žalované obsahuje nedostatečnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaná tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádala, jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že závažnou překážku pobytu žalobce na území spatřuje ve skutečnosti, že žalobce převážnou část posledního povoleného pobytu strávil mimo území České republiky. Je prokázáno, že v období posledního povoleného pobytu byl na území České republiky přítomen pouhých 177 dnů. K tomuto žalovaná konstatuje, že dlouhodobou, opakovanou a neodůvodněnou nepřítomnost žalobce na území České republiky, která podle jeho vyjádření souvisí s podnikáním na Ukrajině, považuje shodně jako prvoinstanční orgán za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014. Bylo tedy povinností žalobce plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, a to po celou dobu povoleného pobytu. Lze si jen stěží představit, jak mohl žalobce plnit účel povoleného pobytu, když z otisků přechodových razítek v jeho cestovním dokladu a také z jeho výpovědi vyplývá, že v době posledního povoleného dlouhodobého pobytu pobýval převážně na území Ukrajiny. V této souvislosti žalovaná odkazuje na rozsudek [Nejvyššího správního soudu] ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, který lze na danou situaci analogicky aplikovat a v němž Nejvyšší správní soud prohlásil, že *„aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána...“*. Z citovaného rozsudku vyplývá, že závažnou překážkou pobytu cizince na území je neplnění účelu pobytu během převážné části tohoto pobytu. Žalovaná vychází ze závěru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve shora citovaném rozsudku a shodně jako prvoinstanční orgán konstatuje, že žalobci brání jiná závažná překážka v prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce po převážnou dobu povoleného pobytu neplnil jeho účel. V této souvislosti žalovaná dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, v němž je uvedeno, že *„účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon č. 326/1999 Sb. stojí na principu, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti*

musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Žalovaná tedy podotýká, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt na území musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být na území České republiky skutečně vykonávány. Cizinec je povinen na území České republiky pobývat pouze za konkrétním účelem a je rovněž jeho povinností, a nikoliv pouze oprávněním, daný účel pobytu naplňovat. Jinými slovy, za plnění účelu pobytu nelze považovat pouhou skutečnost, že žalobce disponuje výpisem z obchodního rejstříku, ve kterém je uveden jako jednatel, přičemž tuto činnost vykonával na území České republiky pouze v minimálním rozsahu. Žalovaná dále konstatuje, že prvoinstanční orgán dostatečně posoudil otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a cizinecké informačního systému bylo zjištěno, že žalobce má na území České republiky manželku I.S., nar. ... státní příslušnost Ukrajina, která má na území České republiky požádáno o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žalovaná v této souvislosti rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“*.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 11. 12. 2018 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.
11. Neopodstatněnou soud shledal žalobní námitku, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla, v jakých konkrétních časových obdobích se měl žalobce zdržovat mimo území ČR. Při hodnocení uvedené námítky soud vycházel jednak ze zásady, že správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek, tak i z běžné praxe správních orgánů, která byla aprobována judikaturou Nejvyššího správního soudu, že v případě, kdy je prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, je možné, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně převzal nebo na ni odkázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

12. V souzené věci žalovaná sice v napadeném rozhodnutí nespecifikovala konkrétní časová období, po která žalobce setrval na území ČR, a pouze konstatovala, že: „*z předloženého cestovního dokladu žalobce bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobce v rámci posledního povoleného pobytu na území ČR pobýval na území ČR jen 177 dnů*“, nicméně zcela přesné vymezení jednotlivých období, po která se žalobce zdržoval na území ČR lze nalézt na straně druhé prvoinstančního rozhodnutí, kde je správní orgán I. stupně vyjmenovává. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že pokud žalovaná po přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí a průběhu řízení, které jeho vydání předcházelo, shledala prvoinstanční rozhodnutí přezkoumatelné, dostatečně odůvodněné a v souladu se zákonem, při svém rozhodování vycházela ze zjištění učiněných správním orgánem I. stupně, která shledala za správná a v napadeném rozhodnutí poté uvedla, že žalobce byl na území ČR v období platnosti svého posledního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě pouhých 177 dní, aniž by blíže konkretizovala předmětná období, ve kterých se žalobce nacházel na území ČR, nelze takovému postupu žalované ničeho vytknout a napadené rozhodnutí shledat nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.
13. Jako nedůvodnou vyhodnotil zdejší soud rovněž námitku žalobce, že správní orgány postupovali v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, po jak dlouhou dobu pobýval žalobce mimo území ČR v době platnosti jeho posledního povolení k dlouhodobému pobytu. Ze správního spisu vyplývají tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Dne 21. 10. 2014 podal žalobce u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti připojil cestovní doklad – pas č. EE422174. Dne 4. 2. 2015 provedl správní orgán I. stupně výslech žalobce, o jehož průběhu byl sepsán protokol č. j. OAM-41783-19/DP-2014 (dále jen „*protokol o výslechu*“), ze kterého mimo jiné vyplývá, že žalobci byla při tomto výslechu předložena kopie jeho cestovního dokladu č. EE42174 s platností od 19. 8. 2008 do 19. 8. 2018, jenž obsahoval vstupní a výstupní přechodová razítka, ze kterých je zřejmé, že žalobce pobýval na území ČR v době posledního dlouhodobého pobytu tj. od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014 pouze 193 dnů, od kterých byla správním orgánem následně odečtena ještě doba (16 dnů), po kterou žalobce dle svých slov (str. 3 protokolu o výslechu) pobýval se svojí manželkou na území Řecka (od 7. 6. 2013 do 16. 6. 2013 a od 6. 10. 2013 do 13. 10. 2013). Z protokolu o výslechu dále vyplývá, že žalobce nesouhlasil se skutečnostmi, které jsou zřejmé z jeho cestovního dokladu, a uvedl, že: „*Nesouhlasím s uvedeným důkazem, byl jsem tady více, cestuji autem přes Polsko na Ukrajinu a tam mi nedávají razítko do pasu. Když jedu autem na Ukrajinu cestuji většinou přes hraniční přechod Krakovetz. Pokusím se do 14 dnů doložit nějaké doklady, které by prokazovaly, že jsem tady byl více.*“ (str. 4 protokolu o výslechu). Žádné doklady prokazující odlišnou dobu pobytu na území ČR v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu než jaká vyplynula z cestovního dokladu žalobce č. EE422174, ovšem žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně a ani nikdy později nedoložil.
14. Soud vzhledem ke shora uvedenému k námitce žalobce konstatuje, že pro zjištění skutečné celkové doby pobytu cizince na území České republiky je základním podkladem nepochybně cestovní doklad cizince. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na čl. 10 odst. 1 a) Schengenského hraničního kodexu ve spojení s čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, podle kterých se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí systematicky opatřují otiskem razítka při vstupu a výstupu na/z území Schengenského

prostoru. Není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Záznamy uvedené v cestovním dokladu cizince tak nelze zpochybnit pouhým tvrzením.

15. Správní orgán si opatřil relevantní podklady pro posouzení doby, po kterou měl žalobce pobývat v průběhu platnosti jeho posledního povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR (cestovní doklad žalobce obsahující vstupní a výstupní přechodová razítka) a bylo na žalobci, zda za situace, kdy se skutečnostmi, které z tohoto podkladu vyplývají, rozšíří okruh důkazních prostředků, které je zpochybní nebo zcela vyvrátí. Je pravdou, že praxi nelze vyloučit opomenutí otisku razítka do cestovního dokladu při překročení hraničního přechodu, na které žalobce upozorňoval při svém výslechu, a tudíž nelze vyloučit ani možnost jiných věrohodných podkladů dokládajících další skutečný pobyt žalobce na území ČR. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní ovšem v tomto ohledu stíhá cizince a žalobce mu v této věci zcela nedostál (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51 a ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-32). V daném případě prvostupňový správní orgán ve smyslu § 3 správního řádu dostatečně zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném k posouzení doby, po kterou žalobce pobýval na území ČR a k žalobcem namítanému pochybení tak ze strany správního orgánů nedošlo, neboť správní orgán postupoval dle příslušných ustanovení a v mezích správního řádu.
16. Dále soud konstatuje, že je v této souvislosti zcela irrelevantní tvrzení žalobce, že pobýval na území ČR celkem 1804 dnů, a to v období od 15. 11. 2012 do 24. 10. 2017, tedy od doby platnosti jeho dlouhodobého pobytu do doby doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přičemž právě toto období žalobce považuje za rozhodné pro posouzení, zda fakticky plnil účel pobytu, který mu byl povolen. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle § 37 téhož zákona. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu písm. j) odst. 1 citovaného ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Pro rozhodnutí o neprodloužení předchozího pobytu žalobce ze shora uvedeného důvodu je rozhodující jednání žalobce v době platnosti jeho posledního pobytového oprávnění, resp. se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29 a ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43). Jednání cizince i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu správní orgán zkoumá v případě, že shledává důvody pro neprodloužení dlouhodobého víza v neplnění účelu pobytu, pro který bylo cizinci povolení uděleno ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b), k čemuž v souzené věci nedošlo. Správními orgány obou stupňů tak s ohledem na shora uvedené shledali správně, že rozhodné období je v daném případě období platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR, tj. od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014.
17. Co se týče námítky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

z důvodu absentujícího srozumitelného odůvodnění, v čem je v jeho případné nepřítomnosti spatřována jiná závažná překážka jeho dalšího pobytu na území ČR soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se existencí jiné závažné překážky pobytu žalobce na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v daném případě zabývala na straně 3 a 4 svého rozhodnutí. Uvedla, že má za to, že dlouhodobou a opakovanou nepřítomnost na území ČR, která podle vyjádření žalobce souvisí s jeho podnikatelskou činností na Ukrajině, lze považovat za jinou překážku pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná konstatovala, že bylo povinností žalobce plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, a to po celou dobu pobytu. Dle žalované si lze stěží představit, jak mohl žalobce plnit účel povoleného pobytu, když z otisků přechodových razítek v jeho cestovním dokladu a také z jeho výpovědi vyplývá, že v době posledního povoleného dlouhodobého pobytu pobýval převážně na Ukrajině. Svůj závěr o existenci jiné závažné překážky v pobytu žalobce na území ČR žalovaná opřela o judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to o rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69 a ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81 a shodně jako správní orgán I. stupně uvedla, že žalobci brání jiná závažná překážka v prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, jelikož žalobce po převážnou dobu povoleného pobytu neplnil jeho účel. Svou úvahu žalovaná uzavřela tím, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt na území musí být odůvodněn, např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být na území ČR skutečně vykonávány. Cizinec je povinen na území ČR pobývat pouze za konkrétním účelem, a je jeho povinností daný účel pobytu naplňovat. Za plnění účelu nelze považovat pouhou skutečnost, že účastník řízení disponuje výpisem z obchodního rejstříku, ve kterém je uveden jako jednatel, přičemž tuto činnost vykonává na území ČR pouze v minimálním rozsahu.

18. Žalovaná se tak ve svém rozhodnutí zabývala, s ohledem ke skutkovým okolnostem projednávané věci, naplněním pojmu „závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Své rozhodnutí odůvodnila a specifikovala, že závažnou překážku spatřuje v dlouhodobé nepřítomnosti žalobce na území ČR ve spojení s reálným neplněním účelu pobytu žalobce na území ČR, přičemž jednání žalobce podřadila pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných v průběhu správního řízení a výpovědi žalobce a soud se s jejím hodnocením zcela ztotožňuje a shora uvedené úvahy a závěry žalované (rovněž jako i správního orgánu I. stupně) o existenci jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v případě žalobce považuje za dostatečné, srozumitelné a přezkoumatelným způsobem zdůvodněné.
19. S ohledem na shora uvedené nepřisvědčil soud ani námitce žalobce, že na území ČR v době platnosti posledního povoleného pobytu účel pobytu plnil, neboť zde podnikal, je zde daňovým i pojistným rezidentem a jeho cestování z území ČR mělo souvislost s jeho podnikatelskou činností. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ke své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu přiložil Výpis z živnostenského rejstříku vydaný Magistrátem města Karlovy Vary, odbor obecní živnostenský úřad, č. j. ŽÚ/U11813/2014-Si, ze které je zřejmé, že žalobci vzniklo dne 15. 10. 2014 živnostenské oprávnění na obor: Realitní činnost, správa a údržba nemovitostí. Dále je součástí správního spisu úplný výpis z obchodního rejstříku (č.l. 8), ze kterého je zřejmé, že žalobce byl zapsán od 7. 8. 2007, jako jednatel v obchodní firmě LOGISTIC AO s. r. o., se sídlem Ondřejovská 110/15, 360 01 Karlovy Vary, IČ 279 85 440, s předmětem podnikání pronájem nemovitostí,

bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Den zániku funkce jednatele v této společnosti je 13. 2. 2014. Dále je dle výpisu z obchodního rejstříku pořízeného správním orgánem I. stupně dne 3. 2. 2015 (č.l. 15) žalobce zapsán jako jednatel v obchodní firmě IVASTAR group s. r. o., se sídlem Ondřejovská 110/15, 360 01 Karlovy Vary, IČ 290 94 828, s předmětem podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Při výslechu dne 4. 2. 2015 žalobce do protokolu uvedl, že společnost LOGISTIC AO s. r. o., ve které byl od roku 2007 jednatelem, měla a má od doby jejího vzniku příjem pouze z pronájmu nemovitostí, přičemž těmito nemovitostmi jsou 2 bytové jednotky. Jedna na adrese ... ve kterém žije žalobce a druhá bytová jednotka se nachází na adrese ..., která je pronajímána paní N.B. Žalobce v dané společnosti dle svých slov řešil finanční otázky, studoval legislativu a jednal s partnery ohledně smluv. Na otázku správního orgánu jaké měla společnost hospodářské výsledky v roce 2013, žalobce nebyl schopen odpovědět. Dále žalobce tvrdil, že v současné době působí jako jednatel ve společnosti IVASTAR group s. r. o., přičemž příjem této společnosti byl z pronájmu nemovitosti nacházející se na adrese ul. Kučery – Karlovy vary – Dvory a i v současné době je tato nemovitost pronajímána ovšem žalobce nevěděl komu. Žalobce by rád provozoval autoservis jako jednatel společnosti IVASTAR group s. r. o., ale zatím není nic realizováno. Dne 9. 2. 2015 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně kopii přiznání k dani z příjmu právnických osob společnosti LOGISTIC AO s. r. o. za rok 2013, kopii nájemní smlouvy uzavřené mezi společností IVASTAR group s. r. o. a panem J.B. na pronájem bytu na adrese ... a kopii nájemní smlouvy uzavřené mezi společností IVASTAR group s. r. o. a panem V.O. adrese ... Následně byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Žalobce zaslal dne 10. 3. 2015 správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům rozhodnutí, ve kterém uvedl, že žije v Karlových Varech a podniká jako OSVČ hodlá takto podnikat i nadále, a to i když je jednatelem společnosti IVASTAR group s. r. o.

20. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, z něhož se podává následující: „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.*“ Uvedený závěr reflektuje postoj správních soudů k dané problematice. Výklad pojmu „závažná překážka“ je klíčovým aspektem celé věci a ve světle závěrů vyjevených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, a především pak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, je zřejmé, že neplnil-li žalobce účel předchozího povoleného pobytu, jedná se o závažnou překážku pobytu. Krajský soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlil od uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze. Žalobci byl povolen dlouhodobí pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě od 15. 11. 2012 do 14. 11. 2014, a to na základě funkce jednatele ve společnosti LOGISTIC AO s. r. o. V průběhu řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu na území ČR měl žalobce tvrdit a doložit, jak fakticky vykonával podnikatelskou činnost jako jednatel společnosti LOGISTIC AO s. r. o. a nyní ve jako jednatel společnosti IVASTAR group s. r. o. a bylo na něm, jaké konkrétní podklady správnímu orgánu předloží. Žalobce sice tvrdil, že jako jednatel společnosti LOGISTIC AO s. r. o. jedná s partnery ohledně smluv. Žalobce ovšem v průběhu

správního řízení věrohodně nevysvětlil, ani nedoložil, v čem přesně spočívá jeho podnikatelská činnost na území České republiky. Žalobce neuvedl (a ani tedy nedoložil) žádné jiné podnikatelské aktivity daných společností, než pronájem nemovitostí. Přičemž jednu z předmětných nemovitostí pronajímal sám sobě. Soud proto shodně s žalovanou nemá jakékoliv pochybnosti, že žalobcem tvrzený pronájem (a z něj plynoucí příjmy) představovali pro společnost LOGISTIC AO s. r. o. a pro společnost IVASTAR group s. r. o. představují jedinou „podnikatelskou“ aktivitu společnosti, a že žalobce jako jednatel nic dalšího po převážnou dobu v rozhodném období nečinil a tudíž v době povoleného dlouhodobého pobytu po převážnou dobu fakticky nenaplňoval účel svého pobytu a zároveň se povětšinou zdržoval mimo území ČR. V daném případě tak správní orgány obou stupňů postupovali, jak již bylo řečeno, v souladu se zákonem a soud se ztotožnil s jejich závěrem, že žalobce jednak v době platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu pobýval většinou mimo území ČR a zároveň po převážnou dobu aktivně nekonával výkon funkce jednatele ve výše uvedených společnostech, v čemž lze spatřit existenci jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a tedy důvod pro neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobce na území ČR.

21. K namítané nepřiměřenosti dopadů správního rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, je na místě konstatovat, že soud ani tuto žalobní námitku neshledává důvodnou. Správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval na straně osm a devět odůvodnění rozhodnutí. Přiměřeností rozhodnutí se zabývala rovněž žalovaná a k této otázce se přezkoumatelným způsobem vyjádřila na straně 4 napadeného rozhodnutí. V tomto kontextu správní orgán I. stupně při výslechu žalobce zjišťoval jaké má rodinné vazby na území ČR, dále i povahu a pevnost těchto vazeb, jaké jsou jeho ekonomické poměry, zdravotní stav a věk a rovněž intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Ze správního spisu, resp. především z provedeného výslechu žalobce vyplývá, že má na území ČR povolen pobyt od roku 2008. V rámci posledního povoleného dlouhodobého pobytu na území ČR žalobce pobýval více než 18 měsíců z 24 měsíců mimo území ČR. Jediným členem žalobcovi rodiny, který žije na území ČR, je jeho manželka a i ona se někdy připojuje k cestám žalobce na Ukrajinu (str. 3 protokolu o výslechu). Děti žalobce žijí v Německu (syn) a na Ukrajině (dcera). Na území Ukrajiny má žalobce zajištěno ubytování, a to v Kyjevě. Jeho zdravotní stav je dobrý.
22. Předně soud uvádí, že řízení o žádosti není vedeno zásadou vyšetřovací, a bylo tak na žalobci, aby správnímu orgánu poskytl veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností. Nelze klást správnímu orgánu k tíži, že z vlastní iniciativy nevyhledával a neopatřoval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když ten v průběhu správního řízení vůbec neuvedl, že mu takový zásah hrozí, popřípadě, jak by se měl projevit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38 a ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36)
23. Dle názoru zdejšího soudu tak správní orgány obou stupňů na základě zjištěných skutečností dospěly k logickému závěru, že pobýval-li žalobce na území ČR z povolených dvou let pouze přibližně čtyři měsíce, nemohlo neprodloužením dlouhodobého pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Ten je v naprosté většině realizován na území Ukrajiny, a fakt, že žalobce nebude disponovat povolením k dlouhodobému pobytu v ČR, nemůže jeho soukromý a rodinný život nikterak nepřiměřeně zasáhnout. Pokud se jedná o manželku žalobce, tato je státní

příslušníci Ukrajiny a nic jí tudíž nebrání, aby realizovala společný život s žalobcem na území tohoto státu. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem, soud přitakal správním orgánům obou stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo ve vztahu k žalobcově situaci nepřiměřené. Úvahy správních orgánů obou stupňů stran otázky dopadů správního rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce jsou podle názoru soudu dostatečné a plně přezkoumatelné.

24. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. prosince 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu